

Voorwoord.

Dit moest een afscheidsbrief worden en ik probeerde de rust te creëren die nodig was om met respect voor mijn geliefden een eind aan mijn leven te maken.

Toen ik aan de brief begon, trof ik geen aarzeling. Ik vond snel de juiste woorden. Toch was er iets veranderd. In plaats van naar de dood toe te schrijven schreef ik me er in een moorddadig tempo vanaf. Weg van het zwarte gat.

De maalstroom van woorden denderde op mijn laptop, waarbij gebeurtenissen, flarden van gesprekken, de beelden van mijn kinderen, de geur van de zee, honderden indrukken, emoties en waarnemingen vochten om te worden beschreven.

De brief ligt nu voor u. Het is een afscheidsboek geworden, met alle redenen om uit het leven te stappen, maar ook waarom ik het niet deed.

Han Peeters

Dinsdag 17 november 2009.

Pikzwart gekapte demonen wenken mij. Ik durf niet te kijken en ben bang. Ze komen mij halen. Zo ziet de dood er dus uit. Ik word verzameld. Het zijn er zeven. Elke demon staat voor een uitzichtloos einde: imagoschade, faillissement, echtscheiding, werkloosheid, geen inkomen, geen adres en een onbereikbare liefde. Het is bijna een Full House. Alleen de schim van een terminale ziekte ontbreekt. Mijn laatste uur is geslagen. Het is onafwendbaar. Dit is het moment dat ik het stoffelijke voor het eeuwige ga verwisselen. Het voelt bevrijdend straks geen pijn meer te voelen, maar ik heb angst voor het onbekende en de leegte.

Ik ben op zolder. Mijn moeder is niet thuis. Ze zal me bungelend aantreffen met paars geknakt hoofd. Tong eruit en mijn ontlasting zal haar vrije loop gevonden hebben op het rode tapijt. De demonen staan in de hoek, terwijl ik een strop vlecht. Zacht hoor ik hun gemompel, hun opwinding. Er zit een zachte beat in en ik concentreer me op hun geluid. Het gesmoes krijgt het gedreun van een grote trom die het ritme van roeiers aangeeft op een Romeins galei, aangevoerd door een eunuch. Gecastreerd. Ook geen toekomst meer. Het zwelt aan tot een duidelijk waarneembare klank: hang...hang...hang...hang...hang...hang...hang... Eerst denk ik dat ze mijn naam Han roepen, maar de kort samengeknepen G doet mij beseffen dat ik het moet doen. Het is beter zo. Niemand hoeft meer last van mij te hebben. Het is mooi geweest. De etiquette van zelfdoding vereist dat ik een afscheidsbrief schrijf en onder aanvoering van het

aanzwellende gejoel vanuit de zwarte hoek moet ik het nu doen. Inmiddels durf ik beter te kijken. De demonen deinen op hun martelende volkslied. Ik trek een pen en blocnote naar mij toe en ga me excuseren voor mijn komende daad. Wat valt er eigenlijk nog uit te leggen. Iedereen zal toch wel begrijpen dat dit er aan zat te komen, of heb ik geen duidelijke signalen gegeven? Waarom dan een afscheidsbrief? Heb ik wel genoeg nagelaten om mij te gedenken? Heeft mijn leven eigenlijke wel enige zin gehad? Ik beschrijf eerst de pijn die ik voel: Opta, Catharine, failliet, Anne, echtscheiding, Gijs, werkloos, Simon, geen inkomen, Yandert, Gina en geen eigen adres. De samenhang ontbreekt, maar ik heb geen tijd om er een vloeiend verhaal van te maken. Ik mag mijn geliefden niet tekortdoen. Het moet een persoonlijke boodschap zijn voor iedereen die mij lief is. Tranen vermengen zich vlekkerig met de inkt, terwijl de zolder fel oplicht. De demonen vervagen, hun contouren blijven zichtbaar. Vanuit het licht zie ik mijn verwondering over nog ongeborn kleinkinderen. Hoe zien ze eruit? Zullen ze gelukkig zijn? Ik zie het niet terwijl ik mijn ogen tot spleetjes verknijp. Een toekomst die ik nooit zal kennen. Zal ik voor hen die loser zijn die alles verprutste? Het licht wordt feller.

De contouren van de demonen verschimmen tot behang. Snikkend val ik voorover.

Leeg...